

tidsfrist skulle være undraget strafforfølgning.“ Det fremsatte forslag om forældelse blev uændret vedtaget af folketinget uden større debat.

2) *Ændring af reglerne om falsk anklage.*

§ 164 og § 165 blev ændret således, at der skete en kriminalisering af falske selvanmeldelser og af falske anmeldelser af andre, som sker med disses samtykke.

Det fremgår af bemærkningerne, at ændringerne er i overensstemmelse med en utrykt indstilling fra straffelovsrådet af 18. november 1966. Der henvises til lovforslagets fyldige bemærkninger om disse ændringer. Det fremsatte forslag blev uændret vedtaget af folketinget.

3) *Ændring af bestemmelsen i § 199 (om prostituerede).*

Efter bestemmelsen i § 199, der anvendes over for prostituerede, straffes den, der undlader at efterkomme pålæg om at søge lovligt erhverv, med fængsel. Ændringen åbner mulighed for anvendelse af hæftestraf.

Forslaget var i overensstemmelse med en indstilling fra straffelovsrådet af 4. januar 1967 om straf for homoseksuelle prostitutionsforhold, der var gengivet som et bilag til det fremsatte lovforslag. Forslaget havde sammenhæng med den nedenfor omtalte ophævelse af § 230 om homoseksuelle prostitutionsforhold, der gav anledning til en del debat. Forslaget om ændring af § 199 blev uændret vedtaget. Det kan dog bemærkes, at det af det nedsatte udvalgs betænkning fremgår, at justitsministeren i forbindelse med diskussionerne om den homoseksuelle prostitution har givet tilsagn om, „at han snarest vil lade hensigtsmæssigheden af straffelovens almindelige regel om prostitution i § 199 undersøge.“

4) *Ændringer i visse bestemmelser om sædelighedsforbrydelser.*

a) En vis begrænsning af straffelovens § 210 om blodskam.

§ 210 er ændret således, at den beslægtede i nedstigende linje ikke straffes.

Det fremgik af bemærkningerne, at man ved at ophæve reglen om strafansvar for den beslægtede i nedstigende linje ville bringe reglen i overensstemmelse med de tilsvarende regler i Norge og Sverige.

Det nedsatte udvalg godkendte ændringen, idet man fandt, at de tilfælde, „hvor descendenten har været den initiativtagende i forholdet, er så atypisk, at det ikke kan begrunde en almindelig